

Kronika mýtů keltských – revoluční publikace, odhalující drtivou skutečnost

Co je to krása? Jak je charakterizována a kam až sahají její hranice? Těžko říct, jediná věc je však jistá. Opravdová krása nevyplyne na povrch hned, ale její cena je doceněna až časem. Jinak si lze jen těžko vysvětlit přístup moderních archeologů, kteří se rozplývají nad krásou poměrně nedávno nalezené keltské hlavy, vykopané v oblasti Mšeckých Žehrovic. Kdyby aspoň ti důstojní páni bádali důkladně a svou práci tak neodbývali! Možná, že kdyby našli to, co já, tak by k této vykopávce nepřistupovali s tak přehnanou svrchovaností.

Tak tak. Prohrabal jsem snad všechny možné archivy. Hledal jsem ve dne v noci, dvacetčtyřihodin denně, sedm dní v týdnu. Po několikaměsíčním pátrání se mi – jako zázrakem – objevila pod rukama Kronika mýtů keltských, která mi pomohla rozřešit tajemství této opukové kebuly. Nebudu vás již dále napínat a po svém vám převyprávím tajuplný příběh, který ve výše uvedené bichli můžete najít na stránkách 1048 – 1369. *Poslouchejte dobře, jelikož historie vám nyní odkrývá svou skutečnou tvář.*

V dávných dobách, když na území dnešních Čech, konkrétně Mšeckých Žehrovic, stála velkolepá, honosná, vznešená, ale taky tak trochu už zchátralá dřevěná tvrz, zapadly do sebe kola osudu, které umožnily zrod jedné z nejpodivnějších keltských legend. Traduje se, že bylo ráno následující po letním slunovratu. Skoro všichni spali, až na tři muže, kteří stáli na náměstí a o něčem se tiše bavili. Byli to Boisil, Catan a Drostan. Ten první, Boisil, to byl novopečený druid kmene. Byl zvolen minulého dne u příležitosti oslav slunovratu. Byl to takový malý, kulaťoučký, lehce zakrslý, pidimužík. Ksicht podřobaný a jeho vous neupravený. Těžko říct, proč si ho kmen zvolil druidem, snad možná věřil, že to, co mu příroda nenadělila v kráse, mu bude vykompenzováno schopnostmi a vědomostmi. Zbylí dva muži byli bratři. Tak napřed Catan. To byl švihák. Byl to chlapák ve středních letech, avšak seriózně vypadající – a tak se po něm ohlíželo nejedno děvče. Postavou urostlý, obličej symetrický. Ostře řezané rysy jeho tváře zvýrazňoval upravený knír a vždy dokonale načesané kadeře. Zkrátka úplný opak Boisila. Poslední z třetice mužů byl Drostan. Na tomhle člověku nebylo absolutně nic zajímavého. Byl v pokročilém věku a tak se mu už na hlavě rýsovala pleš. Měl ale zlaté ručičky. Jakýkoliv kámen dokázal během chvíle dokonale opracovat, díky čemuž byl v kmenu velmi uznáván.

„Výborně Boisile, jsme velmi rádi, žeš přišel,“ prohlásil pochvalně Catan a významně při tom mrknul na svého bratra.

„Jo-oo, vo co de-ee?“ Tázal se rozespale nový druid.

Nyní se slova chopil Drostan: „Podívej Boisile, tím, že jsi se stal druidem, tak musíš vykonat i nějaké povinnosti, chápeš?“

„Boisile! Sakra vstávej! Nespi!“

„Nechápu jak ten chlap dokáže usnout ve stoje,“ pronesl s mírným pobouřením Drostan a začal Boisilem cloumat.

„Mno jó-ó, to víte že jo. Vína byla dosti... Chápu,“ odvětil nepřítomně Boisil a opět se mu začaly klížit oční víčka.

„U samotného Esuse! Jak jsme mohli tohohle dobytka zvolit druidem?“ Brumlal si pod vous Catan a jal se Boisila narovnávat. Ten se nakonec nějak zmátořil, takže byl schopen své běžné komunikace, tedy pravda žádná sláva, ale furt lepší, než se bavit se spícím člověkem.

„Takže hele,“ naléhal dále Drostan, který věděl, že je tlačí čas.

„Je to jednoduchý. Jak určitě víš, tak tady v kmenu je tradice, že každého nově zvoleného druida musíme vytesat do kamene a umístit do svatyně, aby obyvatelstvo vědělo, na koho si má dát majzla.“

„Ano,“ připustil Boisil, zívnuł si a čuměl na Drostena, co dalšího z něj vypadne.

„Dobré. Ty si tady teď dřepneš a budeš sedět strnule v jedný póze, a já tě tady vytesám do kamene, dobře?“

Boisil kývnul na znamení souhlasu a mlčky se usadil na místo, které mu Drosten ukázal. Ten si vybral kámen a už ho začal opracovávat. Práce mu šla od pěkně od ruky a jeho bratr Catan jen mlčky přihlížel tomu koncertu. Za půl hodiny bylo hotovo. Nutno však říct, že mistr řemesla nebyl toho dne ve své formě. Bysta vypadala naprosto nelidsky, což sice nahrávalo podobnosti, ale oba bratři věděli, že by tuhle hrůzu nemohli do svatyně uložit. A tak se Drosten dal do práce znovu. Vybral si jiný kámen a už to jelo. Naneštěstí, i jeho druhé dílo potvrdilo známe rčení, že neštěstí nechodí nikdy samo a tak byl Drosten nucen podobiznu opět přepracovat. Takhle to pokračovalo s dalšími pěti kameny.

„Tak už to-to bude?“ Nadával nevrle Boisil.

„Nemůžu za to, že máš šišatej ksicht. Nic takovýho, jako tvojí hlavu sem ještě nikdy netvořil.“

„Hele, já-á to taky vů-vůbec nemusím dělat,“ pokračoval ostře Boisil.

„klidně si-si sem může sednout Catan a mů-můžeš zpodobnit jeho!“ Boisil čekal, že tímto výrokem bratry zklidní, ale jeho slova se minula účinkem. Na místo toho, se po sobě bratři vítězoslavně podívali a koutky jejich úst začaly nadšeně cukat.

„To je nápad!“ Vykřikl Catan a vystrčil Boisila z jeho pózovacího místa.

„Počke-kejte, to chcete ty li-lidi voblafnout? To-to vám neprojde!“ Dušoval se Boisil.

Drosten však na druidova slova pohotově zareagoval a tím uzemnil veškeré jeho námitky: „My je nechceme oblafnout. My to děláme pro jejich dobro, víš? A neboj se, ve svatyni je tma. Tam nikdo nepozná, že to není tvoje socha. Navíc, když nás teď necháš sochu dokončit, tak můžeš jít na pivo,“ dokončil prohnany Drosten a věděl, že má vyhráno.

„Tak jo, to-to beru,“ prohlásil Boisil a odpotácel se pro svůj pivní pohár.

Drosten se bez pobízení dal do sochání. Za okamžik bylo hotovo a Drosten se mohl pyšnit nejpopvedenějším kouskem své kariéry. Catan byl také velmi spokojený a pochopitelně souhlasil s umístěním své podobizny do chýše. Vstali tedy, aby ji tam donesli. Cestou minuli již ožralého Boisila, jak se válí po zemi, ale to je vůbec neznepokojilo a pokračovali dál. Ve svatyni vybrali bystě důstojné místo v tmavém koutě a přátelsky se objali na znamení toho, jak dobře se s úkolem vypořádali.

Ještě toho večera se na tvrz snesla neskutečná bouře. Blesky lítaly oblohou a vybíraly si své oběti mezi vesničany. Ti co nebyli zasaženi, byli vyhnáni z tvrze pryč. Nakonec se tvrz vznítla plamenem a celá shořela. Tak byli obyvatelé potrestáni za nezodpovědné chování oné vypočítavé trojce. Boisil, Catan, Drosten to jsou jména, které až do dnešních dnů evokují u bohů ty nejhorší představy podlosti a přetvařování. Co se týče catanovy podobizny, tak to bylo pravděpodobně to jediné, co se z původní tvrze dochovalo. Jestli však ano, tak pod velmi hlubokými nánosy popela a půdy.

Teď, když jsem vám převyprávěl celou legendu, tak mě napadá, jestli si autor náhodou nedělal ze čtenáře legraci. Protože za tu dobu, co se archeologii (jako amatér) věnuji, tak jsem doposavad' vůbec neslyšel nic o nějakém dochovalém spise pojmenovaném „Kronika mýtů keltských“. Když se zahloubám ještě víc, tak je mi nyní i divné, proč čtenáře celou knihu doprovází dětské ilustrace a proč je na úvodní straně knihy velkým písmem napsáno: „Pro nejmenší čtenáře už od šesti let!“ Pravda bude asi taková, že jsem čerpal z nedůvěryhodného zdroje. Ale tak co. Náзор jako náзор. Stejně jen Bůh ví, kde je pravda. Poslední záchranou jsou ti archeologové, kterých si od této chvíle zase začnu považovat. Ano, ti chlapíci jenž usilovně pokračují ve výzkumu a jednou snad najdou skutečnou pravdu, jak to s tou hlavou doopravdy bylo.

Jakub Haman